

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v právní věci žalobce: **K.B., nar. „X“, bytem „X“, právně zastoupen: Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4,** proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 21.6.2016., č.j. KrÚ 47443/2016/ODSH/14,**

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci:

Rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo podle § 90 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce podané proti rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 22.2.2016, č.j. OSA/P-1702/15-D/49, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání

přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále „zákon o silničním provozu“), pro porušení ustanovení § 4 písm. c) téhož zákona, čehož se měl žalobce dopustit tím, že dne 23.9.2015 okolo 13:15 hod., na silnici I/36 v km 24,9 v obci Pardubice, ve směru od Hradce Králové řídil osobní automobil tov. zn. Citroen, reg. zn. vozidla XY, přičemž jako řidič uvedeného motorového vozidla překročil v tomto místě dopravní značkou B 20a upravenou nejvyšší dovolenou rychlost 40 km/h o 46 km/h, když policejní hlídkou byla naměřena rychlost vozidla 86 km/h (po odečtu odchylky měření). Za uvedený přestupek byl žalobci podle § 125c odst. 4 písm. d), odst. 5 zákona o silničním provozu, v souladu s § 11, § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a uložena pokuta ve výši 6.000,- Kč a dále podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích, byla žalobci uložena paušální náhrada nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu o přezkum zákonnosti žalovaného rozhodnutí podle § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“).

Žalobní body:

Žalobce namítal nedostatky výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a jejich neodstranění žalovaným jako odvolacím správním orgánem. Žalobce považuje identifikaci místa spáchání přestupku „*na silnici I/36 v km 24,9 v obci Pardubice, ve směru od Hradce Králové*“ za nedostatečnou. Žalobce tvrdí, že pozemní komunikace I/36 nevede z Hradce Králové do Pardubic, nýbrž spojuje města Pardubic a Holice. Města Hradec Králové a Pardubice jsou spojena silnicí I/37. Žalobce přitom tuto námitku uplatnil již v průběhu správního řízení a tvrdí, že si nemůže být jistý, zda proti němu nebude zahájeno řízení pro spáchání přestupku na silnici I/37. Dle žalobce tak ani není zřejmé, jaká byla vlastně v místě měření nejvyšší dovolená rychlost. Dle žalobce jsou pořízené fotografie zachycující dopravní značku B 20a v tomto ohledu neprůkazné, neboť není jednoznačné, kde byly pořízeny. Žalobce rovněž sporuje úřední záznam, podle kterého mělo být měřeno „*ve směru od Hradce Králové do centra Pardubic*“, neboť tvrdí, že silnice I/36 začíná v centru Pardubic a vede směrem na Holice. Proto je dle žalobce úřední záznam buď nesprávný, nebo muselo jet vozidlo v opačném směru. Dále žalobce odmítá úřední záznam jako důkazní prostředek podle § 51 odst. 1 správního řádu a s ohledem na tvrzenou neurčitost místa spáchání přestupku má za to, že měli být ve správním řízení vyslechnuti zasahující policisté.

Mimo to žalobce tvrdí, že z pořízené fotografie nelze jednoznačně určit, že se jednalo o vozidlo žalobce, neboť na ní není zachycena registrační značka vozidla. Žalobce proto fotodokumentaci odmítá jako tzv. „privilegovaný důkaz“ a doplňuje, že před ním bylo stavěno vozidlo černé barvy tovární značky Fiat Ducato, tedy má za to, že bylo změřeno právě toto vozidlo, nikoliv vozidlo žalobce. Žalobce se tak dovolává zásady *in dubio pro reo* a tvrdí, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu.

Dále dle žalobce namítá, že záměrný kříž je dle pořízené fotografie na vozidle umístěn pouze částečně (střed záměrného kříže) a dovolává se k žalobě přiloženého vyjádření Českého metrologického institutu (dále jen „ČMI“), podle kterého by mělo být v takovém případě, byť bylo změřeno správně, řízení o přestupku zastaveno. Žalobce v této souvislosti vytýká

správnímu orgánu, že tímto vyjádřením neprovedl důkaz. Dále vytýká žalobce správnímu orgánu neprovedení výslechu spolujezdce K.B. nar. „x“, který měl potvrdit, že rychloměr byl odřený a od trávy, tedy žalobce má za to, že byl poškozený v důsledku těsně předcházejícího pádu, tudíž nemohl měřit správně. I v tomto ohledu tak žalobce namítá, že nebyl zjištěn skutkový stav v souladu se zásadou materiální pravdy podle § 3 správního řádu.

Žalobce brojil rovněž proti údajné absenci řádných úvah odůvodňujících výši uložené sankce, když jako přitěžující okolnost byla vzata v potaz ta okolnost, že žalobce měl rychlost překročit „*razantním způsobem o 46 km/h.*“ Žalobce tvrdí, že tato okolnost, měla být naopak okolností polehčující, neboť překročení rychlosti o 40km/h je znakem skutkové podstaty přestupku a dále tvrdí, že uvedený postup je v rozporu se zásadou zákazu dvojího přičítání. Stejně tak žalobce namítá, že bylo jako přitěžující okolnost zohledněno to, že v minulosti opakovaně překročil nejvyšší dovolenou rychlost. Má za to, že přestupky starší jednoho roku neměly být brány v potaz, měla být použita analogie zahlazení odsouzení. Naproti tomu dle žalobce nebyly zohledněny polehčující okolnosti, to nedbalostní forma zavinění, to, že nebyla způsobena škoda, přehledný úsek vozovky, bezvadné povětrnostní podmínky, slunečné počasí, nulový provoz.

Žalobce navrhl zrušení žalovaného rozhodnutí včetně předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné, přičemž setrval na skutkovém a právním zhodnocení věci, jak uvedeno v žalovaném rozhodnutí a v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud po zjištění, že žaloba byla proti pravomocnému rozhodnutí žalovaného podána oprávněnou osobou (§ 65 s.ř.s.), v zákonem stanovené lhůtě (§ 72 odst. 1 s.ř.s.) a po zjištění, že je žaloba přípustná (§ 68 s.ř.s.), přezkoumal napadané rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d/ a § 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumávání rozhodnutí přitom zdejší soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), přičemž o žalobě rozhodl po veřejném projednání věci.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné okolnosti.

Z úředního záznamu ze dne 23. 9. 2015 sepsaného J. B. vyplývá, že měření rychlosti vozidla reg. zn. XY prováděl měřícím zařízením MicroDigiCam LTI policista M. J., přičemž jako řidič vozidla byl bezpečně zjištěn žalobce, záměna řidiče nebo vozidla byla vyloučena, vozidlo bylo od okamžiku měření rychlosti do zastavení v přímém dohledu, jako spolujezdec byl uveden K.B., nar. „X“. Žalobce jako řidič vozidla neuvedl žádné okolnosti, z nichž by se dalo usuzovat na krajní nouzi, tedy na vyloučení protiprávnosti jeho jednání. Žalobci byla na místě uložena kauce. Podle oznámení přestupku Policie ČR ze dne 23. 9. 2015 zpracovaného J. B. překročil žalobce jako řidič nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou dopravní značkou č.

B 20a na 40 km/h, když mu byla naměřena rychlost vozidla 89 km/h (po odečtu přípustné odchylky 86 km/h).

Dle oznámení přestupku sepsaného policistou prap. M. Š. na místě samém dne 23.9.2015 s žalobcem jako řidičem vozidla, kde je uvedena reg. zn. vozidla XY a místo spáchání přestupku vymezeno jako „*PCE, sil. I/36 v 24, 9 km směr centrum*“, se žalobce k přestupku odmítl vyjádřit. Podle přiložených fotografií (záznam o přestupku - výstup z měřicího zařízení) je zachyceno uvedené vozidlo a změřená rychlost (89 km/h), střed záměrného kříže se nachází na spodní hraně přední části vozidla. Z detailu fotografie je zjevná shoda registrační značky vozidla žalobce, byť je pravdou, že tento detail je mírně rozostřen. Kvalitnější detail reg. zn. vozidla je zachycen na fotografii vozidla po jeho zastavení. Dále je reg. zn. vozidla řádně uvedena v textu pod fotografií z měření a rovněž jak v úředním záznamu, tak v oznámení přestupku. Z fotografie pořízené při měření (fotografie se záměrným křížem) je zcela nepochybné, že se jedná o vozidlo tovární značky Citroen (znak v přední části vozidla), přičemž se jedná o dodávku černé barvy. Vozidlo zachycené na výstupu z měřicího zařízení a vozidlo vyfotografované po zastavení žalobce jako řidiče je totožné, o tom nelze mít na základě pořízené fotodokumentace žádné rozumné pochyby. Součástí souboru fotografií pořízených zasahující policejní hlídkou je i fotografie dopravní značky B 20a omezující nejvyšší dovolenou rychlost na 40 km/h.

Ve správním spisu je rovněž založen ověřovací list použitého měřicího zařízení MicroDigiCam LTI s platností ověření rychloměru do 1.9.2016 a dále osvědčení policisty M. J. k obsluze a ovládání laserového měřiče rychlosti měření MicroDigiCam LTI 20-20 s fotozáznamem.

Žalobci bylo sdělení o zahájení řízení ve věci přestupku doručeno dne 18.1.2016. Dne 28.1.2016 se v nepřítomnosti řádně předvolaného žalobce, když jeho zmocněnec M. J. pouze oznámil, že se ústního jednání nezúčastní. Při ústním jednání byly jako důkaz provedeny listinné důkazy včetně fotografií.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 22.2.2016, č.j. OSA/P-1702/15-D/49 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku pro překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o více než 40 km/h, jak již uvedeno shora, podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Správní orgán prvního stupně odůvodnil svoje rozhodnutí zejména okolnostmi zjištěnými z fotodokumentace jako výstupu z měřicího zařízení, když zdůraznil, že záměrný kříž je správně umístěn na přední straně měřeného vozidla, že měření bylo provedeno k tomu proškoleným policistou a kalibrovaným rychloměrem. Z těchto důvodů vyhodnotil případnou svědeckou výpověď zasahujících policistů jako nedůvodnou a nadbytečnou, přičemž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“, rozsudky správních soudů jsou dostupné na www.nssoud.cz) ze dne 20.10.2011 ve věci sp. zn. 2 As 121/2011, podle kterého se jedná o objektivní výsledek policejního měření, který nemůže být zvrácen subjektivním tvrzením žalobce, že vozidlo nemohlo dosáhnout změřené rychlosti. Správní orgán prvního stupně se vypořádal rovněž s otázkou objektu, subjektu, objektivní a subjektivní stránky přestupku, přičemž ve vztahu k výši ukládaných sankcí uvedl, že rychlost v obci byla překročena razantním způsobem o 46 km/h. Poukázal na nepředvídatelné překážky, které by se mohly vyskytnout v provozu a tedy na riziko způsobení dopravní nehody v důsledku překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci. Zdůraznil preventivně výchovnou roli uložených sankcí a dále to, že obě sankce byly

uloženy při spodní hranici zákonného rozpětí (zákaz řízení od 6 měsíců do 1 roku; pokuta ve výši od 5 000,- Kč do 10 000,-Kč).

K odvolání žalobce, v němž byly v podstatě uplatněny odvolací námitky obdobně jako námitky žalobní, včetně odkazu na vyjádření ČMI v jiné věci, přezkoumal žalovaný jako odvolací správní orgán naříkané rozhodnutí a jak již uvedeno, podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Žalovaný se přitom zabýval možnou záměnou změřeného a zastaveného vozidla, kterou jednoznačně odmítl z toho důvodu, že takový závěr prokazují markanty měřeného fotografovaného vozidla a zastaveného vyfotografovaného vozidla (str. 4 žal. rozh.). Pokud šlo o vyjádření ČMI v jiné věci, k tomu žalovaný uvedl, že v dané věci žalobce se záměrný kříž zcela jednoznačně nachází na přední straně vozidla, nikoliv na vozovce (str. 4 žal. rozh.). Ve vztahu k tvrzení žalobce o poškrábání a znečistění měřidla od trávy pak žalovaný uvedl, že tato tvrzení nejsou ničím podložena a zdůraznil, že měření bylo provedeno k tomu proškoleným policistou a kalibrovaným měřidlem. Dále žalovaný zdůraznil, že již z rozsudku NSS ze dne 16. 1. 2013, č.j. 3 As 82/2012-27 se podává, že došlo-li k změření laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI a byla-li rychlost zaznamenána, pak bylo změřeno v souladu s návodem k obsluze (str. 5 žal. rozh.). Pokud jde o vymezení místa přestupku ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, pak vymezení slovy „*ve směru od Hradce Králové*“ bylo použito pouze pro upřesnění směru jízdy, přičemž jej nelze vnímat tak, že se mělo jednat o měření na silnici vedoucí z Hradce Králové do Pardubic, kde se skutečně jedná o silnici I/37. Žalovaný zdůraznil, že byl uveden přesný 24,9 km měření na silnici č. I/36. Pochybnosti o místě měření tak žalovaný odmítl. K otázce posouzení překročení rychlosti o 46 km/h a přestupkové minulosti řidiče jako okolnostem přitěžujícím, pak žalovaný uvedl, že skutková podstata je naplněna již překročením rychlosti o 40 km/h a dále, že opakované přestupky byly posouzeny jako okolnosti vztahující se k osobě řidiče, přičemž sankce byly uloženy při spodní hranici zákonného rozpětí (str. 6 žal. rozh.).

Krajský soud se po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí zcela ztotožňuje s právním názorem žalovaného vysloveným v jeho rozhodnutí, když má za to, že, jak uvedeno shora, odvolací námitky žalobce, byly řádně, tedy dostatečným způsobem vypořádány, proto lze na toto vypořádání odkázat i ve vztahu k žalobním námitkám. Smyslem soudního přezkumu totiž není podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody s názorem soudu a odůvodněním napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, jak již setrvale judikuje NSS (viz např. rozsudek NSS ze dne 27.7.2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130) a jak krajský soud v této věci činí. K tomu lze ještě uvést, že **povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).**

Na nezbytný rozsah zjišťování skutkového stavu správním orgánem je přitom třeba aplikovat v tomto ohledu klíčové ustanovení § 3 správního řádu, podle kterého nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 (zásady zákonnosti).

Pokud jde o zpochybnění použitelnosti důkazu fotodokumentace (záznam přestupku - výstup z měření), jak již uvedeno shora, nemohlo dojít k záměně měřeného vozidla a vozidla

zastaveného policisty, z fotodokumentace pořízení při měření a dále po zastavení vozidla, je zcela zjevné a tedy nepochybné, že se jedná o týž vozidlo (dodávka černé barvy, znak tov. značky Citroen na přední straně měřeného vozidla). Registrační značka vozidla je identifikovatelná i na měřeném vozidle, a to pomocí detailu fotografie této registrační značky, kdy se jedná o výřez z hlavní fotografie, tedy té, na níž je zachycen záměrný kříž na měřeném vozidle. Nadto lze podpůrně odkázat na text úředního záznamu Policie ČR ze dne 23.9.2015, podle kterého byla záměna vozidla vyloučena, neboť vozidlo bylo po celou dobu až do změření v přímém dohledu zasahujících policistů. Krajský soud proto nemá žádné pochybnosti o tom, že změřené a zastavené vozidlo bylo tímž vozidlem, tedy shora uvedeným a registrační značkou identifikovaným vozidlem žalobce.

Pokud jde o prokázání nejvyšší dovolené rychlosti v místě spáchání přestupku, ta je prokázána fotodokumentací pořízenou zasahujícími policisty. K tomu je třeba uvážít, že žalobce na místě samém se odmítl k přestupku vyjádřit, nespороval, že by zde byla povolena vyšší rychlost než právě 40 km/h, byť by takový postup bylo možno od něj rozumně v jeho postavení očekávat, pokud by zde byla povolena vyšší rychlost jízdy. Dále pak žalobce neuplatnil žádné konkrétní odůvodněné námitky proti osobám zasahujících policistů, z nichž by snad bylo možnost dovodit, že se tito snaží žalobce poškodit tím, že jak žalobce naznačuje, předložili fotografii z jiného místa než z místa spáchání přestupku či z jiného časového období. Krajský soud nemá žádný důvod k tomu, aby takovému zcela nepodloženému tvrzení žalobce uvěřil. Fotografie byly pořízeny zasahující hlídkou policistů, byly správním orgánu předloženy spolu s oznámením přestupku, tedy krajský soud je hodnotí jako zcela věrohodné. Pokud hodlal žalobce úpravu nejvyšší dovolené rychlosti účinně sporovat, pak jistě mohl předložit soudu důkaz o úpravě dopravního značení v daném úseku a čase, to však neučinil a jeho tvrzení tak zůstalo zcela nepodložené. K tomu je třeba doplnit, že primárně je důkazní břemeno na správním orgánu (řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality), **pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal** (srov. § 52 správního řádu). Opačný postup, tj. názor o tom, že by obviněný z přestupku nemusel prokazovat jím tvrzené nezákonnosti, by „*v podstatě znamenalo, že jakékoliv jeho tvrzení musí dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím*“ (rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, čj. 3As 9/2013-35).

Pokud je o jednoznačnost výroku rozhodnutí co do vymezení místa přestupku, pak ani v tomto ohledu nelze mít důvodné pochybnosti o jeho řádném vymezení. Uvedení č. silnice spolu s uvedením kilometráže, když pro určení směru jízdy bylo použito označení „*od Hradce Králové,*“ nevzbuzuje žádné nejasnosti ohledně skutečného místa spáchání přestupku. Jak již uvedl žalovaný, byl tím upřesněn směr jízdy vozidla na silnici č. I/36. Tedy nejednalo se o identifikaci komunikace spojující města Hradec Králové a Pardubice, jak se snaží vyložit žalobce, nýbrž pouze o určení směru jízdy na jasně vymezené silnici č. I/36 v jejím 24,9 km. Takové upřesnění nelze posuzovat jako nedostatečné. Nedostatečným je totiž takové vymezení, v jehož důsledku by mohlo dojít k záměně skutku. Skutek, tedy událost projevenou ve vnějším světě, která je následně kvalifikována jako protiprávní jednání (k pojmu skutek viz usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2002, sp. zn. II. ÚS 143/02), je třeba řádně, a to místně, časově a věcně, tedy popisem, vymežit, a to tak, aby nemohlo dojít k záměně skutku s jiným skutkem a aby tudíž byla dodržena zásada „*ne bis in idem*“ (ne dvakrát v téže věci). Vyjdeme-li z premisy nutnosti splnění kritérií na udržení totožnosti skutku, pak lze v konkrétních případech za zcela individuálních podmínek tolerovat nepřesnosti v dílčím

vymezení skutku, které nenarušují jeho nezaměnitelnost, jak to ostatně vyplývá z judikatury trestních soudů i správních soudů v čele s NSS. Tak např. podle rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 6. 2012, čj. 16 A 1/2011-73: „*Rozhodnutí o přestupku musí obsahovat popis skutku s uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i s uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným, a dále musí být skutek popsán tak, aby byly naplněny veškeré zákonné znaky uvedené skutkové podstaty.*“ Podle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 7. 2004, čj. 30 Ca 52/2002-44: „*Také výrok meritorního rozhodnutí ve věci „jiného správního deliktu“ musí obsahovat vymezení konkrétního skutku, který je důvodem uložení sankce, tak, aby nemohl být zaměněn se skutkem jiným (per analogiam § 77 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a § 120 odst. 3 trestního řádu).*“ Podle rozsudku NSS ze dne 23. 2. 2005, čj. 3 Ads 21/2004-55: „*Při ukládání sankce za tzv. jiný správní delikt neodpovídá ustanovení § 47 odst. 2 správního řádu, je-li popis skutku obsažen jen v odůvodnění a nikoliv ve výroku rozhodnutí. Taková skutečnost však nezpůsobuje nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nesrozumitelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soud, který takové rozhodnutí přezkoumává ve správním soudnictví, musí v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. posoudit, zda uvedené podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Tak tomu zpravidla nebude, je-li skutek, v němž je spatřován jiný správní delikt, odpovídajícím způsobem popsán v odůvodnění rozhodnutí.*“

Tedy v dané věci, když dle krajského soudu byl skutek ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně místně vymezen zcela konkrétně a tedy dostatečně, ani s ohledem na časové vymezení skutku a na popis skutku nelze uvažovat o tom, že by mohlo dojít k zaměnitelnosti skutku a k případnému postihu za přestupek na silnici č. I/37 vedoucí z Hradce Králové do Pardubic, jak se nedůvodně obává žalobce, tedy není ohroženo porušení zásady *ne bis in idem*. Obdobně se k požadavkům na vymezení místa spáchaného skutku ve výroku rozhodnutí vyjádřil NSS např. v rozsudku ze dne 25.6.2015, č.j. 9 As 290/2014-53: „*Správní orgány dostály i požadavku na vymezení skutku takovým způsobem, aby bylo vyloučeno nebezpečí záměny a tím i opakovaného postihu za týž skutek (čímž by došlo k porušení zásady ne bis in idem) a současně umožněno posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu za daný skutek. Ve výroku byly totiž kromě místa spáchání přestupku uvedeny i další okolnosti, a to čas (12 hodin 19 minut) a způsob spáchání přestupku, což v souhrnu skutek zcela jednoznačně vymezuje tak, že jej nelze zaměnit s jiným.*“ K vymezení místa v úředním záznamu „*směr centrum*“ lze uvést, že ani tam učiněné vymezení nevzbuzuje žalobcem tvrzené pochybnosti, a to s ohledem na uvedení kilometráže a dále s ohledem na to, že se opět jednalo o upřesnění směru jízdy dále do centra města, což koresponduje s následným vymezením ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně „*ve směru od Hradce Králové*“.

Pokud šlo o listinu obsahující vyjádření ČMI, která se vztahovala k měření rychlosti vozidla v jiné věci, pak důkaz touto listinou nebyl žalovaným správním orgánem proveden se zcela dostačujícím odůvodněním, jak uvedeno shora, když se jedná o listinu vztahující se k jiné věci, nikoliv k věci žalobce a dále, když v posuzované věci žalobce byl záměrný kříž na fotografii vozidla umístěn na jeho přední části, a to přímo střed záměrného kříže, nelze mít tedy důvodně za to, že záměrný kříž byl umístěn mimo vozidlo. Pro úplnost lze doplnit, že ani v případě odkazované listiny nebylo shledáno, že by měření neproběhlo řádně, byť část záměrného kříže byla údajně na vozovce, nikoliv na měřeném vozidle. Jestliže se správní orgány touto listinou nezabývaly, pak jejich postup byl v souladu s tím, že každou věc je třeba

posuzovat individuálně na základě důkazů zjištěných ve vztahu právě k posuzované věci, jak vyplývá z ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu a rovněž s povinností správního orgánu zjistit rozhodné okolnosti ve věci, o nichž nejsou důvodné pochybnosti a které jsou nezbytné pro její řádné posouzení, jak vyplývá z ustanovení § 3 správního řádu.

Tedy pokud jde o námitku neprůkaznosti měření, krajský soud se plně ztotožnil s posouzením věci žalovaným, neboť měření bylo provedeno k tomu způsobilým, platně kalibrovaným laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI, a to k měření proškoleným policistou M. J., přičemž se jedná takový typ laserového měřicího zařízení, k jehož funkčnosti se již v minulosti NSS vyjádřil (rozsudek NSS ze dne 16. 1. 2013, sp. zn. 3 As 82/2012), když pokud by došlo k chybě měření, pak by výsledek provedeného měření nebyl zobrazen. Proto ani tvrzení žalobce o záměrném kříži na spodní hraně vozidla a o snížené kvalitě fotografií nemohou mít na posouzení použitelnosti výsledku provedeného měření vliv. Střed záměrného kříže byl umístěn na vozidle žalobce, nikoliv pod vozidlem či na jiném vozidle či snad v jeho bezprostřední blízkosti, to je z pořízené fotografie zjevné. Tudíž ani judikatura vztahující se k umístění záměrného kříže mimo vozidlo není případná. Žalobce sám se přitom na místě samém k přestupku nevyjádřil, jak je prokázáno oznámením přestupku sepsaným na místě samém, dokonce ani nesdělil svoje údajné pochybnosti o použitelnosti měřicího zařízení, které mělo vykazovat známky poškrábání a znečištění od trávy. Lze přitom jistě rozumně předpokládat, že takovým stavem měřicího zařízení by byl žalobce „zaskočen“ a na příčiny či okolnosti by se dotazoval nebo by se v tomto směru do oznámení přestupku sepsaném na místě samém vyjádřil, to však žalobce neučinil. Naopak, žalobce tyto okolnosti uplatnil až v průběhu odvolacího správního řízení. Uvedená tvrzení tak krajský soud považuje za účelově uplatněná. Přitom zejména s ohledem na použitý rychloměr, který je vybaven chybovými hlášeními a kdy dle uvedené judikatury NSS, pokud tento měřič provede měření, pak se jedná o objektivní výsledek bez vnějších vlivů na kvalitu měření, je na místě trvat na tom, že bylo změřeno řádně, tudíž že výsledek měření je plně použitelný a klíčový důkaz. Mimo to, žalobce proti zasahujícím policistům neuvedl žádné konkrétní námitky, které by vzbudily pochybnosti o jejich nestrannosti při provádění měření. Důkazní návrh na výslech spolujezdce za účelem prokázání znečištění a poškrábání měřicího rychloměru tak byl žalovaným správně vyhodnocen jako nadbytečný, neboť je zjevně účelový.

Pokud jde o odůvodnění uložených sankcí, má krajský soud za to, že tyto byly řádně zdůvodněny, a to intenzitou závažnosti protiprávního jednání dané typové skutkové podstaty (překročení rychlosti o 46 km/h v obci), když intenzita (rychlost o 6 km/h vyšší než rychlost, jejíž dosažení již naplňovalo znak skutkové podstaty přestupku) působila jako okolnost spíše přitěžující, nikoliv polehčující. Naproti tomu bylo zohledněno, že nedošlo k následku v podobě újmy na zdraví či majetku. Tedy je zřejmé, že peněžitá sankce byla důvodně uložena při spodní hranici, nikoliv na samotné spodní hranici (5 000,-Kč) nejednalo se o překročení o 40 km/h, nýbrž o 46 km/h a současně se jednalo o osobu řidiče, který se již v minulosti dopouštěl obdobného přestupkového jednání. To že při stanovení výše sankce je zohledněna osoba přestupce a intenzita překročení nejvyšší dovolené rychlosti, je plně v souladu s ustanovením § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, nejedná se proto o porušení zákazu dvojího přičítání, jak tvrdí žalobce, nýbrž o posouzení okolností rozhodných pro uložení sankce dle zákona. Krajský soud připomíná, že pokud jde o přiměřenost sankce, je v případě zákonnosti rozhodnutí, k čemuž v dané věci krajský soud dospěl, oprávněn přezkoumat tuto samostatnou otázku pouze k návrhu žalobce, tvrdí-li zjevnou nepřiměřenost trestu (§ 78 odst. 2 s.ř.s.), takový postup soudu však žalobce neuplatnil.

Krajský soud ze všech shora uvedených důvodů uzavřel, že zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem byla skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný (žalobce) dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, čj. 3As 9/2013-35). Podle závěru obsaženého v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14.1.2014, čj. 5As 126/2011-68 (publikovaný pod č.3014/2014Sb. NSS) „v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku“. V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. **Podklady, které byly použity ke zjištění skutkového stavu a prokázání viny žalobce, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku, když žalobcem uplatněné námitky nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správních orgánů o existenci viny žalobce.** Z průběhu dosavadního řízení je zřejmé, že podkladem pro rozhodnutí bylo oznámení o spáchání přestupku, fotodokumentace zahrnující fotografický záznam o měření rychlosti přístrojem značky MicroDigiCam s registrační značkou vozidla a zaznamenanou rychlostí vozidla, ověřovací list pro toto měřicí zařízení a osvědčení o proškolení příslušného policisty, který prováděl měření. **Tyto důkazní prostředky jsou zcela dostatečné k objasnění skutkového stavu věci (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, 3As 9/2013-35).** Pro věc bylo dále klíčové to, že **důkaz o rychlosti žalobce byl pořízen měřicím zařízením, které splňovalo všechny zákonné požadavky.** Krajský soud přitom opakuje, že žalobce nevznesl žádné zcela konkrétní odůvodněné námitky v tom ohledu, že by zasahující policisté měli na výsledku řízení jakýkoliv zájem, proto je třeba vycházet z toho, že služební povinnost vykonávali tak, aby při zásahu nepřekročili míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného zákonem nebo služebním úkonem, jak se uvádí v rozsudku NSS č.j. 4As 19/2007-114 ze dne 27.9.2007. Tedy krajský soud uzavírá, že správní orgán prvního stupně a rovněž tak žalovaný postupovaly v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, když o zjištěném skutkovém stavu nejsou dány důvodné pochybnosti.

Závěr a náklady řízení:

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích řádně uplatněných žalobních bodů, přičemž dospěl k závěru, že žalobní námitky nebyly důvodné, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a úspěšnému žalovanému nevznikly dle obsahu soudního spisu takové náklady řízení, které by významně přesahovaly rozsah jeho obvyklé úřední činnosti.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 5. dubna 2017

JUDr. Petra Venclová, Ph.D. v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová